

ΕΝΟΤΗΤΑ 20η

Παιδιά στον κόσμο

Ένα γράμμα μάς φέρνει ιδέες!

Κολωνία 18/11/ 2000

Αγαπημένε μου φίλε Ντίλαν,

Σου στέλνω αυτό το γράμμα για να σου πω για τη συνάντησή μας στο Γιοχάνεσμπουργκ. Όπως είχαμε πει, θα βρεθούμε εκεί με προσκοπάκια από όλον τον κόσμο. Ανυπομονώ να γνωρίσω όλη την παρέα και να ζήσουμε ευχάριστα μαζί μερικές ημέρες. Έχω μια ιδέα που την γράφω τώρα σε σένα και στους άλλους. Στην κατασκήνωση δεν θα μας φέρνει κανείς φαγητό. Θα το ετοιμάζουμε μόνοι μας. Καθένας από μας πρέπει να φέρει, λοιπόν, μια συνταγή φαγητού από την πατρίδα του. Κάθε μέρα θα μαγειρεύουμε ένα φαγητό από διαφορετική χώρα. Έτσι θα είναι σαν να ζούμε κάθε μέρα σε άλλον τόπο.

Εσύ να διαλέξεις τη συνταγή του πιο νόστιμου φαγητού της πατρίδας σου. Πρόσεξε μόνο να ξέρεις και να το μαγειρεύεις! Τα ίδια έγραψα και στον Νίκο. Του είπα να μην ξεχάσει κι αυτός τη συνταγή του. Τα ίδια γράφω και στη Μαρία. Δεν ξέρω πώς θα της φανεί η πρότασή μου. Ανυπομονώ να δω πώς θα είναι η πρώτη μας μέρα.

Πολλά φιλά,
Ρίκε

Μαζί απ' όλον τον κόσμο!

Εκείνη η μέρα ήρθε γρήγορα. Παιδιά απ' όλον τον κόσμο έφτασαν στην κατασκήνωση στο Γιοχάνεσμπουργκ.

– Είμαι πολύ χαρούμενος, που βρεθήκαμε όλοι μαζί σ' αυτή την χώρα, είπε ο Ροντρίγκες.

– Κι εγώ πετάω από τη χαρά μου, που τα κατάφερα να πετάξω με το αεροπλάνο, συνέχισε η Πετρούσκα.

– Θα περάσουμε υπέροχα σ' αυτή την κατασκήνωση, είμαι σίγουρος, πρόσθεσε ο Τζων.

– Θα γνωριστούμε καλύτερα, είπε η Άννα.

– Ωραία τα λέτε! Τι θα τρώμε, όμως, κάθε μέρα; Κουβεντούλες; Δεν πρέπει να φτιάξουμε το μενού μας; ρώτησε η Σαρλότ.

– Θαύμα! Κάθε μέρα ένα φαγητό από άλλη χώρα, όπως μας είχε γράψει ο Ρίκε, πετάχτηκε ο Γκέοργκ.

- Έτσι, θα νιώθουμε σαν μια μεγάλη οικογένεια που θ' αγκαλιάζει όλη τη γη, είπε ο Μιγκουέλ, ανοίγοντας διάπλατα τα χέρια του.
- Μπρος, λοιπόν, για το μενού! Να χαρτί και μολύβι! Ποιος θα γράφει, ρώτησε η Μαρία.
- Μα, σε ποια γλώσσα ..., αναρωτήθηκε ο Τζων.
- Πώς θα το διαβάζουμε; Να το ζωγραφίσουμε κιόλας; Και...ποιος θα μαγειρεύει, ρώτησε η Πετρούσκα.
- Ε! Δεν είπαμε; Ένας κάθε μέρα, πρόσθεσε ο Λί.

Τα παιδιά ετοιμάζαν κάθε μέρα και άλλο φαγητό και δοκίμαζαν νοστιμιές απ' όλον τον κόσμο.

Την ώρα που μαγειρεύαν ακούγονταν οι φωνές τους:

- Δώσε μου το αλάτι, φώναζε ο ένας.
- Σου το έδωσα, το κρατάς στο χέρι σου. Δεν το βλέπεις;, έλεγε ο άλλος.
- Πες μου είναι καλή η σάλτσα; Μήπως πρέπει να δέσει λίγο ακόμα;
- Κάνε γρήγορα! Πεινάω, σου λέω!
- Ρίξε του και λίγη ρίγανη!
- Του έριξα αρκετή, απαντούσε ο «μάγειρας».

Έτσι πέρασαν οι μέρες με φωνές, γέλια και χαρές.

Την τελευταία μέρα, όμως, τα παιδιά ήταν τόσο λυπημένα που θα έφευγαν! Και φυσικά, δεν ήθελαν ούτε να μαγειρέψουν.

– Χαρούμενοι θα φύγουμε, όπως ήρθαμε και χαρούμενοι! Θα ετοιμάσουμε κάτι πρόχειρο, θα φάμε και θα ευχηθούμε «καλή αντάμωση ξανά!», είπε ο Ρίκε.

Τελικά, φαίνεται, τα κατάφεραν και ξεκίνησαν κεφάτοι και χορτάτοι για το ταξίδι της επιστροφής. Κάθε παιδί είχε μάθει τόσες συνταγές μαγειρικής, όσοι ήταν και οι καινούργιοι φίλοι του. Ένωθε σαν να ήταν από πολλές πατρίδες.

- Ποια ήταν η ιδέα του Ρίκε;
- Πώς επικοινωνείς με φίλους σου που ζουν μακριά;
- Τι σου αρέσει να συζητάς μαζί τους στα γράμματά σας;
- Πώς έζησαν τα παιδιά στην κατασκήνωση;
- Η δική σου ζωή είναι διαφορετική ή παρόμοια με τη δική τους; Γιατί;
- Πώς θα 'θελες να ζήσεις εσύ στην κατασκήνωση;
- Ποια φαγητά ή γλυκά μαθαίνεις να μαγειρεύεις στο σχολείο; Τι κάνεις μαζί με τους συμμαθητές σου και τις συμμαθήτριές σου;

Το γαϊτανάκι

Ήταν μια φορά κι έναν καιρό ένας γέροντας σοφός, ο γερο-Νικόλας. Κάθε μέρα διάβαζε και ένα από τα πολλά βιβλία που είχε στο σπίτι του. Μια μέρα τού ήρθε μια ιδέα. Να ταξιδέψει σε όλον τον κόσμο και να πει στους νέους ανθρώπους, αγόρια και κορίτσια, να βγουν στους δρόμους την πρώτη μέρα της άνοιξης και, μάλιστα, μια ορισμένη στιγμή, να δώσουν τα χέρια και να φτιάξουν ένα γαϊτανάκι γύρω από τη γη. Ύστερα όλοι μαζί, αγαπημένοι, να τραγουδήσουν και να χορέψουν.

Οι περισσότεροι νέοι δέχτηκαν την πρόσκλησή του. Έτσι, την πρώτη μέρα της άνοιξης, με μια κίνηση, κορίτσια και αγόρια από όλες τις φυλές, γαλανομάτηδες με ξανθά μαλλιά, μελαχρινοί με μαύρα μάτια, νέγροι με κάτασπρα δόντια, Κινεζούλες με τραβηγμένα μάτια, ερυθρόδερμοι με πολύχρωμα φτερά, δώσανε τα χέρια κι άρχισαν να χορεύουν και να τραγουδούν το τραγούδι του Γιάννη Ρίτσου:

Αν όλα τα παιδιά της γης
πιάναν γερά τα χέρια
κορίτσια αγόρια στη σειρά
και στήνανε χορό,
ο κύκλος θα γινότανε
πολύ πολύ μεγάλος
κι ολόκληρη τη γη μας
θ' αγκάλιαζε, θαρρώ.
Αν όλα τα παιδιά της γης
φωνάζαν τους μεγάλους
κι αφήναν τα γραφεία τους
και μπαίναν στο χορό,
ο κύκλος θα γινότανε
ακόμα πιο μεγάλος
και δυο φορές τη γη μας
θ' αγκάλιαζε, θαρρώ.

Θα 'ρχόνταν τότε τα πουλιά,
θα 'ρχόνταν τα λουλούδια,
θα 'ρχότανε κι η άνοιξη
να μπει μες στο χορό
κι ο κύκλος θα γινότανε
ακόμα πιο μεγάλος
και τρεις φορές τη γη μας
θ' αγκάλιαζε, θαρρώ.

Ζωρζ Σαρή, Το γαϊτανάκι
Διασκευή

- Γιατί ο γέρο-Νικόλας ταξίδεψε στον κόσμο;
- Αν θα πήγαινες στο γαϊτανάκι, ποιον θα έπαιρνες για παρέα;
- Πώς φαντάζεσαι την ημέρα που συναντήθηκαν και χόρεψαν όλοι οι άνθρωποι μαζί;

Για σένα

Δεν είσαι μόνος.
Υπάρχουν άνθρωποι, που γνωρίζουν
τι βλέπεις και τι ακούς
τι σκέφτεσαι και τι νιώθεις,
τι σε κάνει χαρούμενο και τι φοβάσαι.
Βρίσκουν λέξεις να σ' το πουν
και συ πάλι τις βρίσκεις μέσα σ' ένα τραγούδι.
Κι είναι σαν να σε νιώθουν οι λέξεις του.

Ute Andresen
(μετάφραση Ελπ. Νικολουδάκη -Σουρή)

Λεξιλόγιο

ο γέροντας
ο κόσμος
ο νέγρος
ο ερυθρόδερμος

η Κινεζούλα
η κίνηση
η φυλή

το γαϊτανάκι

αγκαλιάζω
βαριέμαι
δοκιμάζω
επικοινωνώ
νιώθω
προσφέρω
συζητώ

αγαπημένος,-η,-ο
γαλανομάτης,-α,-ικο
κεφάλτος, -η, ο
λυπημένος,-η,-ο
μελαχρινός, -ή, -ό
πολύχρωμος, -η, -ο
χαρούμενος,-η,-ο
χορτάτος, -η, -ο
κοκκινομάλλης, -α, -ικο
μαυρομάτης, -α, -ικο
σγουρομάλλης, -α, -ικο

Εκφράσεις

η κίνηση των χεριών
η κίνηση του δρόμου